

Arrest

nr. 350 057 van 8 juli 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. TSHIBANGU-KADIMA
Livornestraat 66, bus 9
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 december 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 februari 2026.

Gelet op de beschikking van 3 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat J. TSHIBANGU-KADIMA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart de Ecuadoraanse nationaliteit te hebben, dient beroep in tegen de beslissing “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van 6 november 2025 waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) vast en concludeert hij dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

3.1. Vooreerst betwist verzoekster niet dat zij meer dan vier jaar heeft gewacht alvorens in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De Raad stelt in navolging van de verwerende partij vast dat haar houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De verwerende partij merkt terdege het volgende op: “Uw rechtvaardiging voor uw laattijdig verzoek, namelijk dat u niet wist dat er zoiets bestond als asiel aanvragen en dat uw nicht u had verteld dat u diende te wachten op een regularisatie (CGVS Vragenlijst, vraag 5; CGVS p. 8), kan niet weerhouden worden.” Ook blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar vertrek uit Ecuador of bij aankomst in België niet opzocht hoe zij bescherming kon vragen aan de Belgische overheid (NPO, p.8). Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn of haar land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Verzoekster gaat in haar verzoekschrift niet in het minst in op het voorgaande. Voorgaande vaststellingen blijven derhalve, bij gebrek aan enig dienstig verweer, geheel overeind.

Verzoeksters verblijf van tweeëneenhalve week in Spanje voor haar komst naar België betreft een overtollig motief dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling.

3.2. Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat haar verklaringen overtuigend, spontaan en consistent zijn. Zij betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen uitleg biedt waarom haar vluchtrelaas niet geloofwaardig is. De Raad stelt vast dat verzoekster met deze argumentatie in wezen louter volhardt in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de beoordeling door de commissaris-generaal, wat geen dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij geen afbreuk kan doen aan de voormelde vaststellingen waaruit blijkt dat zij niet aannemelijk maakt dat bij terugkeer naar Ecuador een vrees voor vervolging vanwege haar ex-partner en de afpersers van haar zoon koestert. In de bestreden beslissing wordt onder meer terdege gemotiveerd (a) dat verzoekster tot op de dag van haar vertrek bij haar ex-partner bleef wonen, (b) dat zij haar visum reeds aanvraagde en verkreeg op 13 mei 2019 terwijl zij verklaarde dat het incident van 19 mei 2019 de directe aanleiding voor haar vertrek was, (c) dat zij geen

beroep deed op de hulp van haar familie, en (d) dat zij sindsdien nooit meer iets vernomen heeft van haar ex-partner en zij aldus niet aantoont dat haar problemen met hem actueel zijn. Wat betreft de problemen die haar zoon G. in Ecuador met afpersers gekend zou hebben stelt de Raad in navolging van de verwerende partij vast dat haar zoon in het kader van het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming een weigeringsbeslissing ontving omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn bewering dat hij in Ecuador afgeperst en bedreigd werd.

Waar verzoekster nog stelt dat de vermeende tegenstrijdigheden die het CGVS heeft vastgesteld uitsluitend betrekking hebben op bijkomstige details, stelt de Raad vast dat de enige tegenstrijdigheid die in de bestreden beslissing gelezen kan worden de vaststelling betreft dat verzoekster haar visum reeds aanvraag en verkreeg op 13 mei 2019 terwijl zij verklaarde dat het incident van 19 mei 2019 de directe aanleiding voor haar vertrek was. In voorliggend verzoekschrift betoogt verzoekster louter dat dit betrekking heeft op bijkomstige details en ontkracht noch weerlegt zij deze pertinente vaststelling in het verzoekschrift. Verder duidt de verwerende partij in de bestreden beslissing terdege op het feit dat verzoekster tot op de dag van haar vertrek bij haar ex-partner bleef wonen en dat zij geen beroep deed op de hulp van haar familie. Door verder nog te stellen dat verzoeksters houding en handelingen in Ecuador enkel haar persoonlijke visie weerspiegelen en dat men van verzoekster niet kan verwachten dat zij reageert volgens een 'ideaal slachtoffermodel', kan zij geen afbreuk doen aan voorgaande pertinente vaststellingen. Waar in voorliggend verzoekschrift wordt betoogd dat 'de feitelijke overwegingen onvolledig, selectief en soms duidelijk verdraaid zijn in vergelijking met de notulen van de hoorzitting', laat verzoekster geheel na deze zeer algemene, doch allerm minst lichtzinnige kritiek aan het adres van de commissaris-generaal ook maar enigszins concreet toe te lichten en te onderbouwen, laat staan in concreto aan te tonen. Verzoekster herhaalt in het verzoekschrift louter haar verklaringen en besluit dat zij een duidelijk, gestructureerd en chronologisch consistent verhaal gegeven heeft. Ook waar verzoekster stelt dat 'de verschillende essentiële elementen die bepalend zijn voor het begrip van de persoonlijke situatie van verzoekster volledig verzwegen worden', laat verzoeker eveneens na uit te werken en te onderbouwen. Zij poneert enkel dat 'geen afweging wordt gemaakt tussen enerzijds de algemene samenhang van het verhaal en anderzijds de normale nuances in een verhaal van een slachtoffer dat aan een ernstig trauma is blootgesteld'. Dergelijke algemene en allerm minst ernstige kritiek is ter zake geenszins dienstig en niet van aard aan de motieven van de bestreden beslissing afbreuk te doen. Door verder louter te stellen dat de verwerende partij zich beperkt tot een algemene en stereotiepe argumentatie in de bestreden beslissing, brengt verzoekster geen concrete elementen aan die hierop een ander licht kan doen schijnen.

Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster niet aannemelijk maakt Ecuador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. In acht genomen wat voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, en dat aan verzoekster het voordeel van de twijfel moet worden gegeven.

3.3. Verzoekster verwijst naar wetsartikelen in nationale en internationale wetgeving en voert aan dat zij behoort tot een welbepaalde sociale groep, met name vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld in Ecuador, en dat er in Ecuador sprake is van een context van systematisch falen van de bescherming door de staat.

Vooreerst merkt de Raad in navolging van de verwerende partij op dat verzoekster haar vrees voor vervolging vanwege haar ex-partner niet aannemelijk kon maken en dat zij niet aantoont dat haar problemen met haar ex-partner actueel zijn en haar nog steeds verhinderen om naar Ecuador terug te keren. Verzoeksters algemene verwijzing naar 'de ernstige veiligheids crisis dat Ecuador doormaakt' waaruit blijkt dat er sprake is van 'een explosieve toename van gender gerelateerd geweld, gewapende criminaliteit, institutionele corruptie en een chronisch onvermogen van de staat om slachtoffers van huiselijk geweld te beschermen', kan niet dienen om de voorgaande vaststellingen om te buigen. Deze informatie is immers van louter algemene aard, heeft geen betrekking op verzoeksters persoon en kan niet volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Ecuador daadwerkelijk zou worden vervolgd door haar ex-partner. Verzoekster voegt geen stukken toe om dit aan te tonen. Verzoekster dient zulks in concreto aannemelijk te maken en blijft hier toe in gebreke. Dat verzoekster behoort tot een sociale groep in Ecuador, namelijk een vrouw en slachtoffer van huiselijk geweld, waardoor zij vervolging zou dreigen te ondergaan bij terugkeer, wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.

Zij stelt dat het indienen van een klacht niet heeft geleid tot beschermende maatregelen, wat wijst op een structureel onvermogen van de Ecuadoraanse staat om vrouwen te beschermen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld. Wat betreft de klacht die zij neerlegt, stelt de Raad in navolging van de verwerende partij dat dit slechts aantoont dat zij een klacht indiende tegen haar ex-partner en dat zij toegang had tot de lokale autoriteiten. Hieruit kan niet blijken welke gevolgen haar klacht heeft gehad of dat deze gearchiveerd zou zijn

geweest, zoals verzoekster beweerde (NPO, p. 14). Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen niet dat zij elders een klacht indiende of dat zij verdere stappen heeft genomen. Zij stelt dat haar klacht gearhiveerd werd in afwachting van een nieuwe openbare aanklager, waarna zij geen klacht meer heeft ingediend aangezien de zaken altijd zo verlopen in Ecuador (NPO, p.13-14). Aldus kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij stelt dat het ontbreken van bescherming door de staat duidelijk blijft en dat ook de verwerende partij toegeeft dat de klacht zonder gevolg is gebleven.

Waar verzoekster in voorliggend verzoekschrift nog stelt dat zij na het indienen van de klacht haar woning niet makkelijk kon verlaten uit angst voor onmiddellijke represailles, wijst de Raad op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoekster tot op de dag van haar vertrek bij haar ex-partner bleef wonen, dat zij nog ging gaan werken en dat zij geen beroep deed op de hulp van haar familie (NPO, p.11-12, 13 en 15). Ook blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij in het verleden reeds naar buurlanden reisde en ook in staat was om haar reisdocumenten te regelen (NPO, p.6-7). Voorts benadrukt verzoekster in het verzoekschrift nog dat zij discreet gevlucht is enkele weken na het ernstige incident en dat er geen aanwijzingen zijn dat hij gestopt is met haar te zoeken of dat hij zijn moorddadige bedoelingen heeft opgegeven. Met dit betoog komt verzoekster opnieuw niet verder dan het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het minimaliseren, bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dit kan niet als een dienstig betoog worden beschouwd om de voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

3.4. Alles samengenomen maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden vluchtrelaas.

3.5. Verzoekster brengt aldus geen elementen aan waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus wordt in de bestreden beslissing het volgende geadviseerd: "Verder wijst het CGVS er op dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming toegekend wordt aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Ecuador: veiligheidssituatie van 14 januari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ecuador._veiligheidssituatie_20250114.pdf) blijkt dat Ecuador zich in een periode van politieke onrust bevindt en dat het land zich sinds 2019 in een verslechterde veiligheidssituatie bevindt.

Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat de hoge geweldcijfers van de afgelopen jaren in grote mate worden veroorzaakt door conflicten tussen bendes onderling. De criminele organisaties vechten steeds vaker met elkaar om de controle over criminele winsten, economieën en belangrijke territoria. Daarenboven kan ook meer geweld worden vastgesteld van de criminele organisaties ten aanzien van burgers met een bepaald profiel. Dit type geweld heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersingen, drugshandel, mensensmokkel en mensenhandel, milieucriminaliteit en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Ecuador. Deze misdaden worden gepleegd door de criminele groeperingen die zich in Ecuador bevinden. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat het crimineel geweld een duidelijke concentratie vertoont in de kustgebieden, met name in de provincies Guayas, Esmeraldas, Los Rios, El Oro, Santa Elena en Manabí, dit door hun belangrijke positie voor wat betreft de drugshandel, en in de noordelijke provincies Orellana en Sucumbios omwille van de illegale mijnbouw. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel. Het (crimineel) geweld in Ecuador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Op 8 januari 2024 riep de Ecuadoraanse regering de noodtoestand uit voor 60 dagen na de ontsnapping van de leider van de bende Los Choneros. Na het uitroepen van deze noodtoestand vond er een escalatie van het geweld plaats. Tijdens de ontaarding van het geweld op 9 januari 2024 vaardigde president Noboa

Uitvoerend Decreet 111 uit, waarin hij verklaarde dat Ecuador zich in staat van “intern gewapend conflict” bevond. Sinds de president het bestaan van een intern gewapend conflict afriep, stelde hij tussen begin januari en september 2024 vier noodtoestanden in. Deze noodtoestanden golden niet meer voor het hele grondgebied maar uitsluitend in de provincies Quayas, El Oro, Santa Elena, Manabí, Sucumbíos, Orellana, Los Ríos en het kanton Camilo Ponce Enríquez in de provincie Azuay. Het Grondwettelijk Hof verklaarde de eerste twee verlengingen van de noodtoestanden echter ongrondwettig omdat volgens het Hof niet voldaan was aan alle voorwaarden om de situatie als een gewapend conflict te bestempelen. Bij de derde verlenging, in juli 2024, accepteerde het Hof wel het bestaan van een ernstige interne onrust als legale grond voor het uitroepen van de noodtoestand. Op 3 oktober 2024 kondigde de regering een vernieuwing van de noodtoestand aan voor zestig dagen. Deze keer is de noodtoestand gericht tegen zes provincies en twee kantons: Guayas, Los Ríos, Manabí, Orellana, Santa Elena, en El Oro alsook in Quito en Camilo Ponce Enríquez (Azuay). Ook een avondklok blijft van kracht.

In het kader van de uitgeroepen noodtoestand hebben de Ecuadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en werden er honderd vermeende criminelen gedood tijdens de veiligheidsoperaties. In de context van de arrestaties is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkent dat er aanvaringen hebben plaatsgevonden tussen de ordediensten en de criminele groeperingen in het kader van de noodtoestand, maar ondanks deze ontwikkelingen in Ecuador kan er echter niet worden gesteld dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in het algemeen voor burgers in Ecuador geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet heeft aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift in wezen louter de beoordeling door de commissaris-generaal tegenspreekt, wat geen dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij geen afbreuk kan doen aan de voormelde vaststellingen waaruit blijkt dat zij haar vrees vanwege haar ex-partner bij terugkeer naar Ecuador niet aannemelijk maakt. Aangezien verzoekster in haar verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer voert tegen deze pertinente analyse uit de bestreden beslissing en zij evenmin enig objectief stuk bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie onjuist, onvolledig en/of achterhaald zou zijn, blijft deze motivering onverminderd overeind en wordt zij door de Raad in haar geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

6. In zoverre verzoekster verwijst naar een schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoekster evenmin aantoont dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Voormelde wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 24 april 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1512 staat onder eed en tolkt Engels – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster stelt dat zij de problemen met haar ex-partner aannemelijk heeft kunnen maken: zij heeft hiervoor formeel klacht neergelegd, maar kan niet rekenen op hulp. Bijgevolg kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst, waarbij zij nog opmerkt dat zij ook de afpersing door criminele bendes met documenten heeft gestaafd. Verder verwijst zij naar haar verzoekschrift, waarin de redenen waarom haar beschermingsverzoek onvoldoende werd onderzocht zijn uiteengezet. Tot slot merkt verzoekster op dat de situatie in Ecuador thans nog verder is verergerd ten opzichte van het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen, zodat deze beslissing minstens moet worden vernietigd met het oog op verder onderzoek. Verzoekster volhardt in al haar middelen.”

5. Verzoekster brengt, met voormeld algemeen en herhalend betoog ter zitting, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 17 februari 2026.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekster laat dit geheel na. Door louter en alleen eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen en voorts algemene opmerkingen te formuleren zonder deze concreet op de gronden van de beschikking te betrekken en door verder zeer algemeen de bevindingen van de beschikking te ontkennen en tegen te spreken, zonder meer, blijft zij hiertoe immers manifest in gebreke. Verzoekster blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritisieren. Bijgevolg brengt zij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

De Raad benadrukt dat verzoeksters relaas ongeloofwaardig is, zoals uitvoerig wordt vastgesteld en uiteengezet in de beschikking en de bestreden beslissing. Louter ter zitting opmerken dat verzoekster de problemen met haar ex-partner aannemelijk heeft kunnen maken en de problemen met criminele bendes wel geloofwaardig zijn, vormt geen dienstige repliek en is geenszins van aard anders te doen besluiten.

Waar verzoekster verwijst naar de volgens haar verergerde situatie in Ecuador, laat ze na concrete en valabele elementen bij te brengen die een ander licht werpen op wat hierover in de beschikking wordt uiteengezet, in punt 4.

Voor het overige verwijst verzoekster naar (argumenten in) haar verzoekschrift en volhardt zij in al haar middelen, zonder nog enigszins concreet en inhoudelijk op de gronden van de beschikking van 17 februari 2026 in te gaan.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen met het oog op verder onderzoek. Hij herinnert er ook aan dat in casu de bewijslast op verzoekster rust, waaraan zij lijkt voorbij te gaan.

6. Verzoekster brengt derhalve, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven. Zij laat de overige gronden uit de beschikking ongemoeid.

Derhalve kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend en toont zij evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

7. Rolrecht

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO